

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
Màrius Carol

Directors adjunts:
Lola García
Miquel Molina

Enric Juliana
Àlex Rodríguez

Subdirectors:
Manel Pérez
Isabel Garcia Pagan
Llàtzer Moix

Adjunts al Director: Enric Sierra i Pedro Madueño

Redactors en cap: Lluís Uría (Internacional), Jaume V. Aroca (Política), Susana Quadrado (Tendències i Gent), Ramon Suñé (Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura)s, Joan Josep Pallàs (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Núria García Arenas (Disseny), Fèlix Badia (Magazine), Magí Camps (Edició) i Eduard González (Administració de Redacció)

Seccions: Elisenda Vallejo (Internacional), Santi González (Política), Pau Baquero (Opinió), Silvia Angulo (Viure), Maricel Chavarría (Cultura), Juan B. Martínez (Esports), Dolores Álvarez (Economia), Cristina Gallego (Fotografia), Josep Ramos (Infografia), Xavier Mas de Xaxàs (Corresponsal diplomàtic) i José María Brunet (Corresponsal judicial)

Consellers de Direcció: Lluís Foix i Josep Maria Sòria

La campanya exigeix responsabilitat

EL 21-D els catalans han d'escollir el millor govern possible, aquell que garanteixi una gestió òptima de la cosa pública, com s'ha de fer en totes les eleccions. Malgrat això, les del 21-D no són unes eleccions més. Perquè qui s'alcí amb la victòria tindrà a més a més davant seu una missió extraordinària, tan específica com urgent: recompondre la malparada convivència entre els catalans i redreçar l'economia col·lectiva. En els dos terrenys s'ha registrat en poc temps un seriós daltabaix, pels efectes col·laterals del procés sobiranista.

Per tant, sembla lògic exigir als candidats i a les formacions que els avalen un zel exquisit en l'acompliment de la seva tasca. Però no només a ells. També a totes les persones o entitats amb algun tipus d'influència sobre la campanya, ja siguin patronals, sindicats, associacions professionals, cíviques o socials, i fins i tot mitjans de comunicació. I és que Catalunya no pot permetre's una ensopegada més. Tots aquells que puguin contribuir a fer de la campanya del 21-D un procés modelic són benvinguts. Cal posar-hi l'espatlla. Però no pensant només en l'interès personal, o en del propi partit polític, sinó pensant que el país s'ha vist sotmès a una tremenda prova d'estrès, de la qual està lluny d'haber-se refet.

És aquest el camí que hem agafat? Lamentem dir que sovint no ho sembla. Resulta fins a cert punt comprensible, atès l'enverinament polític, la divisió i la polarització social, que ja hàgim sentit declaracions que haguessim preferit no escoltar. Entre altres motius perquè faltaven a la veritat de manera ostensible, fins i tot grollera. O perquè acusaven els rivals polítics d'exactament les mateixes faltes que, de fet, estaven cometent

els seus acusadors. Alguns creuen que tot s'hi val per tal de presentar-se amb la llum més afavoridora i, alhora, projectar ombres sobre el contrari. Però no tot s'hi val. Almenys no tot s'hi val per als qui demanen el vot al ciutadà i, per tant, estan obligats a parlar-li amb claredat i fiabilitat. Això serveix també per als mitjans de comunicació, que de vegades poden sentir la temptació de presentar la realitat a la seva conveniència, distorsionant-la, potser per fer un favor a determinats partits o perjudicar-ne d'altres. Sense anar més lluny, un diari madrileny donava ahir tractament de principal revelació del dia que Miquel Iceta, candidat del PSC a la presidència de la Generalitat, reclami per a Catalunya la gestió de tots els impostos mitjançant una Hisenda pròpia, aprofitant per emfatitzar que això el distanciarva del PSOE. Quan, de fet, el que proposa Iceta és avançar en la construcció d'una Hisenda federal, segons va recollir prèviament el programa electoral del PSC, remetent al que indica l'article 204.2 de l'Estatut.

És necessari que tots els agents polítics i socials extremin la seva responsabilitat. En el cas dels partits això significa, per exemple, presentar amb temps els programes –els sobiranistes van endarrerits–, perquè els votants puguin valorar-los; i, per tant, que els seus líders els confrontin en debats públics, en comptes de dedicar-se a intercanviar-se desqualificacions via tuit. En el cas dels votants, significa acarar aquests programes i triar el que millor garanteixi el benestar i els serveis. I, en el cas dels mitjans, significa presentar només com a novetat el que ho és, i evitar informacions que amaguen, amb més o menys sort, un afany partidista. El 21-D ens hi juguem molt i, per tant, ens exigeix a tots la màxima responsabilitat.

I la pobresa continua en augment

ELS organitzadors del Gran Recapte, que comença avui per recollir aliments per als més necessitats, alerten sobre la realitat de la pobresa a Catalunya, que no para de créixer malgrat la recuperació econòmica. Totes les organitzacions socials coincideixen en aquesta anàlisi. L'última dada, coneguda ahir, procedeix del baròmetre de la Taula del Tercer Sector, que indica que entitats socials catalanes van atendre 1,5 milions de persones el 2016, cosa que representa 34.000 més que el 2015, amb un increment del 2,2%. La dada més rellevant d'aquest baròmetre és que el 12% del total de la gent atesa per les entitats socials de l'anomenat tercer sector, un percentatge que equival a 180.000 persones, demanen ajuts per al més indispensable, com l'alimentació, la higiene o el vestit. La meitat són dones.

Cal esperar que l'entrada en vigor aquest mes de setembre passat de la Renda Garantida de Ciutadania (RGC), que proporcionarà un mínim de subsistència a la gent amb més risc d'exclusió social, contribueixi a pal·liar, que no resoldre, la situació d'extrema pobresa de moltes persones.

El problema de fons de l'actual recuperació econòmica, tanmateix, és que l'elevada precarietat laboral existent ha generat l'efecte pervers que ni amb una feina no és

pot sortir de la pobresa, la qual cosa provoca que es cronifiqui en la nostra societat. Càritas i la Creu Roja, per exemple, es veuen en la necessitat d'ajudar un elevat percentatge de persones amb feina que no en tenen prou per viure, ni tampoc per pagar –ara que ha arribat el fred– les seves factures de subministraments energètics.

La Taula del Tercer Sector agrupa 3.007 entitats socials en què el voluntariat exerceix un paper molt important, com ho demostra que hi ha més de mig milió de ciutadans que ajuden amb les seves donacions, un altre mig milió col·laboren com a socis i 367.000 més estan implicats com a voluntaris. Prop de la meitat del pressupost global conjunt d'aquestes entitats, que s'eleva a uns 3.000 milions d'euros, es finança amb aportacions privades i la resta procedeix de subvencions públiques. Totes aquestes dades són un exemple de l'enorme esforç col·lectiu que es fa a Catalunya a favor d'una vida digna per a les persones. Però no n'hi ha prou.

No només calen més recursos públics i privats per combatre la pobresa, mentre la quantitat i la qualitat de l'ocupació no millori, sinó que caldria treballar també en dos fronts. En la creació d'una finestreta única d'ajuts per als més necessitats, que en permetés una gestió més àgil i eficaç, i en un acord polític i institucional per abordar la lluita contra la pobresa de manera integral.

Quim Monzó

¿Y si el tiet té un herpes labial?

Hi va haver un estiu especial a Can Cervera, una masia al peu del turó de l'Home i a pocs quilòmetres del poble de Montseny. Hi vaig anar durant uns quants anys, amb ma mare. Fèiem el que després he sabut que se'n diu acampada lliure. En aquella època en dèiem “fer càmping” i prou. Instal·lavem la tenda en una muntanyola, més enllà del bladar que a l'agost s'omplia de segadors que tallaven el blat i bevien aiguamel amb porró quan feien una pausa. Mon pare hi pujava els quinze dies que tenia vacances. Cada any era el mateix, però aquell estiu –no en recordo l'any– va ser diferent perquè a prop de la nostra tenda un grup de *boy scouts* (a casa no en dèiem escoltes) hi va plantar les seves. Com que eren nens oberts i tenien uns educadors que estaven al cas de tot, em deixaven participar en els jocs que hi muntaven. Allà va ser també on vaig veure la primera mostra de cunyadisme. El dia que plegaven les tendes per tornar a Barcelona, un dels minyons va dir, amb aire de menyspreu i suficiència: –Aquest no haurà estat un campament que passi a la història.

Em va quedar una gran impressió

Arriben les festes nadalenques i, amb això, l'obsessió per abraonar-se sobre els nens i petonejar-los

d'aquells *scouts* i un dels meus somnis aleshores hauria estat formar part d'un agrupament. Però com que abans m'hauria fet l'harakiri que no pas demanar res als meus pares, no els ho vaig mai proposar. Però la sensació em va quedar per sempre i es referma ara que lleigeixo l'avís que les *girl scouts* americanes han llançat a la població. Com que s'acosten les festes nadalenques i sovint hi ha famílies que s'apleguen per compartir tiberis al voltant d'una taula, han demanat als pares que no forcin els nens a abraçar o petonejar els parents, si noten que no en tenen ganes. Hi ha una obsessió generalitzada que fa que quan un adult veu un nen s'hi abraoni per abraçar-lo i besar-lo. Si a més el nen és de la família, l'adult s'hi considera amb tot el dret a fer-ho i se sorprèn que de vegades el marrec faci mala cara. Quan ho veuen, molts pares forcen el nen:

–Vinga, fes-li un petó al tiet!

I sovint passa que al tiet no l'ha vist des de fa mesos, i de vegades anys. ¿Perquè li ha de fer petons o abraçades si no li ve de gust? Diuen les *girl scouts* americanes: “Pensa que dir-li al teu fill que obligatòriament ha de fer abraçades, sols pel fet que no ha vist aquesta persona des de fa temps o perquè li ha fet un regal, pot establir l'escenari perquè, més tard a la vida, es preguntin si ‘deu’ a una altra persona qualsevol mena d'afecte físic perquè l'ha convidat a sopar o ha fet alguna altra cosa amable”. Si no li ve de gust, hi ha solucions: “Hi ha moltes altres maneres de mostrar reconeixement, agraïment i estima que no requereixen contacte físic”. N'hi ha prou amb un simple somriure. Ara que hi penso, potser per això em treu de polleguera que cada cop que veig el meu net li diguin:

–Va, fes-li un petó a l'avi!

Jo, amb saber que està bé en tinc prou. Només li demano que, si un dia decideix apuntar-se a un agrupament escolta, que m'ho digui, perquè em farà feliç. ●